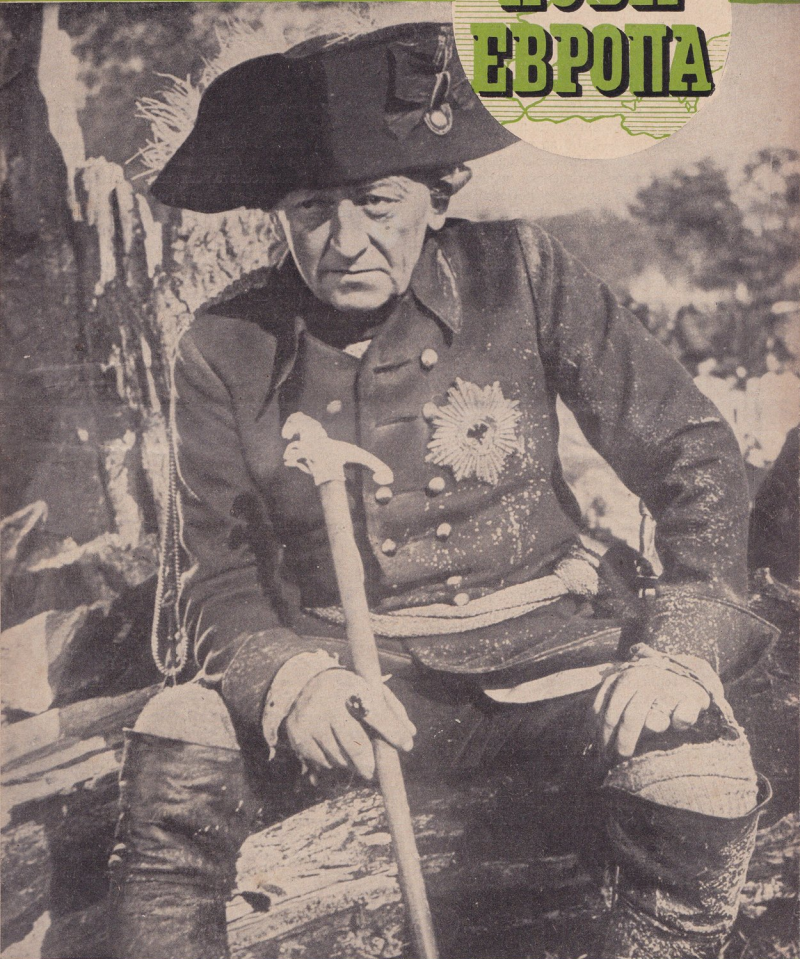

НОВА ЕВРОПА

Цена
3 лева

Предвестници на Великогерманския Райхъ

отъ Теодоръ Егертъ

Голѣмата религиозна и политическа борба, която се разрази подъ името „30-годишна война“ (1618—1648) на германска почва, направи Свещения Римски Райхъ бойно поле на почти всички европейски народи. Мирътъ, сключенъ въ Мюнстеръ и Оснабрюкъ (1648), запази само държавноправнитѣ рамки на германския Райхъ. Вътрешната единна сила, обаче, бѣ почти унищожена, вследствие Тридесетгодишната война; постигнатата пълна вътрешна и външна самостоятелност на германскитѣ династии предизвика образуването на съвсемъ нови групи на силитѣ въ вътрешността на тогавашния Райхъ.

Но съдбата бѣ предопредѣлила, Бранденбургското курфюрство въ сърцето на Свещения Римски Райхъ, да има щастието да се управлява отъ три почти непосредствено следващи една следъ друга голѣми владѣтелски личности. Първата отъ тяхъ свѣтвовно исторически фигури бѣ Фридрихъ Вилхелмъ (1640—1688), записанъ въ рамкитѣ на историята подъ името „Великъ Курфюрстъ“. Когато Фридрихъ Вилхелмъ взе напълно управлението на почти съвпадения отъ войната Бранденбургъ, това курфюрство бѣ разкжсано на три части. Най-крайното крило на изтокъ образуваше херцогството Пруссия, което бѣ раздѣлено отъ самия Райхъ чрезъ полскитѣ области. Следъ това идваше като центъръ Бранденбургъ и като трета частъ се простираха бранденбургскитѣ страни на Рейнтъ, които бѣха пакъ раздѣлени чрезъ самостоятелни германски княжества.

Фридрихъ Вилхелмъ успѣ, чрезъ довка външна политика, да обедини тѣзи области, да ги увеличи и същевременно да създаде въ страната държавноправни основи, върху които неговитѣ велики наследници можаха да изградятъ пруската държава. Великиятъ курфюретъ управляваше една страна три пжти по-голѣма отъ тогавашна Саксония; въпрѣки това, неговата страна не можеше да се сравнява съ тогавашнитѣ велики сили Англия, Франция и Австрия.

Историческото му значение се състои въ това, че въпрѣки тази незначителна сила, той можа да наложи своята воля и да повлияе решително върху голѣмитѣ европейски въпроси за политическото равновесие на силитѣ. Заради това, най-голѣмиятъ германски ученъ по естествено право на онова време, Самуель фонъ Пуфендорфъ (1632—1694), го нарече „идеалния фюретъ“, чийто героични дѣла излъчваха миръ, справедливостъ, търпимостъ и свобода на мисленето. И голѣмиятъ философъ Лайбницъ (1646—1716) виждаше въ него единъ отъ най-голѣмитѣ мъже на тогавашната епоха.

Великиятъ курфюретъ остави на своитѣ наследници уравновесенъ държавенъ бюджетъ, малка, на победоносна армия и, което бѣ най-важно, той издигна своята страна до европейска сила. Характерно за неговитѣ идеи и планове е създаването на една малка, търговска и военна флота, съ която той дори спечели една областъ въ западна Африка на Гвинейския брѣгъ чрезъ договоръ съ мѣстното население. На основание на неговата държавно-политическа дейностъ, неговиятъ синъ курфюретъ Фридрихъ III (1688—1713), можа подъ името Фридрихъ I презъ 1701 г. да добие въ Кьонигсбергъ пруската кралска корона. Неговиятъ синъ, кралъ Фридрихъ Вилхелмъ I Пруски (1713—1740), е основателъ на оная Пруссия, която за свѣта стана едно политическо понятие. Този втори отъ голѣмо значение хохенцолеръ остана непознатъ за околнитѣ. Самиятъ му синъ, Фридрихъ II Велики, позна, едва следъ трагичното стълкновение съ своя баща, величieto на този владѣтел.

Фридрихъ Вилхелмъ I, този пестеливъ мъжъ на Пруссия, съ право се смѣта за създателъ на пруския държавенъ духъ. Въ чиновничеството, въ офицерския корпусъ, Фридрихъ Вилхелмъ I създаде съ упоритъ трудъ и често съ силна съпротивна сила, двата основни стълба, върху които почиваше организацията и стопанскитѣ напредѣци на държавното дѣло презъ 18 вѣкъ. Сжко както и неговия дѣдо, той никога не забрави селянитѣ и ги

пазеше от каквото и да било посегателство, от нждето и да идваше то. И днес още не се забравя във Европа, че Фридрих Велики позволи да се заселят във Източна Пруссия селяните, които бяха изгонени от запленените владика поради тяхната вѣра. Той следваше примѣра на Великия курфюрст, който позволи на изгонените хугеноти от Франция да се заселят въ неговата държава и съ това осигури страната си съ една ценна човѣшка сила. Когато неговият синъ Фридрих II, нареченъ Велики (1740—1786), наследи своя баща, наследството бѣ вече увеличено въ всички насоки. Една бойна, отлично въоръжена армия от сто хиляди души, пълни държавни каси и високо морално чиновничество, както и едно трудолюбиво население, стояха на страната на младия кралъ.

Реални идеи и смѣлости сѣ необходими предпоставки за единъ голѣмъ управникъ; тѣ бѣха силата на третия хохенцолеръ. Съ право той доби името Велики, защото израстна въ борбата съ силата на сѣдбовното. Омраза и ненавистъ у неговия съседъ го заставаха да води голѣми войни, така нареченитъ „Силезийски войни“. Тѣ бѣха така наречени, защото борбата се водеше за провинцията Силезия, която Фридрихъ Велики искаше да притежава противъ волята на австрийската императрица, Мария Терезия. И ако дѣлата на краля пълководецъ въ двѣтѣ първи войни въ Силезия, увѣнчани съ победитѣ при Молвицъ и Хоенфридбергъ, предизвикаха възхищение въ Европа, то презъ третата — Седмгодишната война (1756—1763) — покрай блестящитѣ победи (Лойхтенъ, Цорндорфъ, Розбахъ) не по-малко и обратнитѣ удари го издигнаха до върха на неговото пълководство. Самитѣ негови противници въ Австрия, Русия, Швеция и Франция се възхищаваха от неговото отстъпление въ борбата му при Колинъ на 18 юний 1877 г. срещу армията на императрица Мария Терезия. Значението на Фридрихъ Велики за силата на Пруссия бѣ така голѣмо, че германскитѣ свѣтъ като омагьосанъ отправяше погледа си къмъ него, а философътъ Кантъ (1724—1804) съ право нарече този вѣкъ на негово име. Сѣщо и младиятъ Гюте призна духовното и политическото величие на този гений.

Макаръ че имаше различия между тѣзи три голѣми фигури, тѣ криеха нѣщо общо въ себе

Лондонъ и славянството

Отъ известно време Лондонъ препраща по етера позиви къмъ България да не забравя своята „славянска мисия“. Тия позиви се предаватъ отъ Лондонското радио на български езикъ. Съ тѣхъ българскитѣ народъ се подканя къмъ бунтъ срещу своя Върховенъ Вождъ и срещу политиката на силитѣ отъ Османъ, които работили срещу свѣтовното призвание на славянитѣ.

Какво разбира Лондонъ подъ думата „славянство“, това е ясно за всички истински българи. Никое правителство въ Англия не е имало до сега каквото и да е разбиране за идещитѣ и стремежитѣ на славянскитѣ народи, които за него сѣ били винаги само сръдства за борба срещу германскитѣ народъ и политическата автономия на континента. Никога Англия не се е борила за свободата на славянитѣ, на които лондонскитѣ плутокрасти сѣ гледали винаги съ сѣщото снизхождение и „християнско“ съчувствие, съ което тѣ сѣ третирали своитѣ негрски роби и дивитѣ племена въ нѣкой отдалеченъ океански островъ.

Ние познаваме историята на последнитѣ три вѣка. Знаемъ, какво е искалъ да постигне английскитѣ империализмъ съ лондонскитѣ напсавици. Той разпокъса Санъ-Стефанска България и бѣ насоченъ срещу сръбизмноморската политика на царизма, както и срещу адриатическитѣ стремежи на виенския Хофбургъ. Днесъ подъ „славянство“ въ Лондонъ разбиратъ болшеизмъ. И сега тази дума на британската пропаганда е само уловка и парола въ неизмѣнната политика на предателство спрямо една свободна и автаркична Европа.

Българскитѣ народъ е изпиталъ не само веднажъ последицитѣ на тази политика, жертва на която станаха напоследѣкъ ония славянски народи, които върваха на обещанията на лондонския капитализмъ. Повече отъ всяки другъ пѣтъ, българскитѣ народъ днесъ разбира истинския смислъ на лондонскитѣ жалби за участіе на славянството, което Англия е била винаги готова да жертвува, за да затвърди своето свѣтовно господство, тъй като тя нѣма никакво чувство за народностна сѣдбовностъ и за което и то е чуждо национално величие. С. С.

си: характер, здрава мисъл, пропита от голѣмъ идеализъмъ. И тримата бѣха заклетѣ врагове на материалистичното доволство и дадоха живота си въ служба на своя народъ.

Трагичното въ сѣдбата на германската нация е, че Фридрихъ Велики трѣбваше да води своитѣ боеве срещу втората тогава голѣма германска сила — Австрия, подъ ръководството на императрица Мария Терезия. Докато на северъ подъ ръководството на тримата споменати владѣтели, Германия се оформи като политическа сила, Мария Терезия създаде на югъ ценности, които още тогава бѣха отъ полза не само за германска Австрия,

но иза всички останали народи, свързани съ нея.

Така се създадоха основитѣ, безъ които нито Вториятъ Райхъ на князь Бисмаркъ, нито Третиятъ Райхъ на Адолфъ Хитлеръ биха били възможни.

Адолфъ Хитлеръ познава дълбоко това развитие и затова на 21 мартъ 1933 г. въ Потсдамп той потвърди историческата сила и значение на пруския духъ, свързани съ величието на германския народъ, а петъ години по-късно, на 15 мартъ 1938 г. въ Виена, при възвръщането на Австрия къмъ Райха, изповѣда, че въ този частъ той постига най-голѣмия успѣхъ на живота си.

Народнитѣ носии

отъ В. Швайцеръ

Носията на единъ народъ, както и неговитѣ игри и пѣсни принадлежатъ къмъ ония изразни форми на неговия инстинктъ за красота

и ритмъ, въ които той разкрива сжщността си най-чисто и непосредно. Нѣма нито единъ народъ въ Европа, у който да не живѣе този инстинктъ. Но тамъ, дето народнитѣ носии сж още добре запазени, дето потокътъ на здрави народности предания не е пресъхналъ, — тамъ се откриватъ чудни творения на бродерии, шевици, везани или дантелени работи и ръкодѣлни украси, отъ цвѣтни платове, кожни или металъ, съ по-голѣмъ стилъ и вкусъ, отколкото би могла да измисли нѣкога и най-изтънчената мода.

Така, въ страни и народи, у които живѣятъ хубавитѣ стари носии, ни облъхва на всѣка стъпка народно изкуство, т. е. истинско изкуство и истинска култура, въ тѣхния съкровень и най-живъ обликъ. Чужденецътъ, пжтникътъ, туристътъ се чувствува неволно пленень, когато вижда да идватъ насреща му хора въ тѣхнитѣ родни носии. Народната носия задължава носителя ѣ къмъ правдивостъ, чистота въ действие и поведение заради общността, чиято „униформа“ и почетна дреха той носи. Тукъ действуватъ неписани, но изпитани вѣковни закони. А неписанитѣ закони сж често по-строги и по-дълбоко задължителни отъ събранитѣ въ книги и параграфи.

Нѣма съмнение, че националсоциалистическа Германия, откривайки великия духъ, изразень въ народнитѣ носии, бди днесъ съ най-голѣма грижливостъ не само да запази наследеното и да събуди за животъ ѣ онова,

Тиролецки селянинъ

Foto: RDV, Berlin

косто въ течение на времето е може би изчезнало, забравено или изопачено отъ цивилизаторското влияние на растящитъ малки и голъми градове, като го очисти отъ разни чужди прибавки и чрезъ това го възвърне като живо притежание отново въ ржцетъ на ония, които сж го загубили по своя или чужда вина. Етнографскитъ музеи въ окончателно превъзможната либералистична епоха имаха задачата, само да наредятъ въ стъклени шкафове последнитъ остатъци отъ бавно изчезващата прелестъ на народни носии и други ценни народни достояния и да ги пази отъ молци. Национал социалистическата държава задължи тия музеи да не се ограничаватъ само съ запазване и изследване на тия нѣща, но да се грижатъ и за това, тѣ да останатъ живи у народа и, доколкото сж изчезнали, да се върнатъ пакъ въ обща употреба. Наистина, многократнитъ подбуди и почини на мѣродавнитъ държавни служби, занимаващи се съ защитата на народната култура, сж добре разбрани не само отъ директоритъ на музеи; разбира ги и ги следва най-радушно и самиятъ народъ. Въ това се увѣри всѣки, който веднажъ е преживѣлъ партийния день, празника на жътвата въ Бюкебергъ или което и да е друго по-големо тържество.

Необикновеното разнообразие, въ което при

Foto: Dr. P. Wolff

Девици отъ Бодензее (Германия)

Момиче отъ Хесенъ (Германия)

Foto: Retzlaff, Berlin

такива случаи се представляватъ отдѣлнитъ нѣмски народни групи отъ севернитъ, южни, източни и западни земи на Райха, оборва сж-щевременно лъжливито твърдение на нѣкои пропагандисти, че националсоциализмътъ се опитвалъ съ всички сръдства да угаси последната искрица отъ самобитност и племенност въ нѣмския народъ.

Тѣмо противното е вѣрно. Ако нѣкъде въ свѣта се полагатъ грижи, за да се запази първичниятъ духовенъ характеръ на отдѣлнитъ земи — и да се избѣгне опасността отъ изравняване и уеднаквяване — то това става

Тиролска носия

Foto: RDV., Berlin

преди всичко в нова Германия. Това важи за народните наречия, за народната пѣсен и приказка, за народния танц и народната носия и дори за обусловената от ландшафта архитектурника на селската къща и селския двор. Колко сериозна и усилна бѣ и остава грижата за духовните богатства на народа, особено що се отнася до народната носия, се вижда още от туй, че свързанитѣ съ това стремѣжи се изразиха въ едно движение на народната носия, което и днес не е нито заглъхнало, нито пъкъ е приключено.

Отъ друга страна не може да се отрече, че това ново революционно движение въ национал-социалистическа Германия обхвана и други европейски народи и страни, така че съ пълно право може да се говори за едно възраждане на народнитѣ носии въ Европа. Това е белегъ за възвръщане къмъ простотата и богатството на племенния символъ, къмъ душата на народа и неговото чувство за багри, за ритъмъ, за красота.

Великденъ при горнолаузитските венди въ Требендорфъ.
Майката и децата ѝ боядисватъ великденски яйца

Foto: Bilderdienst Bittner

Два портрета

от Густав Вирингтъ

Въ отчета си предъ германския народъ, даденъ на 30. януари 1942 г., Адолфъ Хитлеръ каза:

„Ако тази война не бѣ станала, столѣтия наредъ щѣше да се говори за нашия вѣкъ и преди всичко за моята личностъ, като за творецъ на едно велико дѣло на мира. Но ако Чърчилъ не бѣ успѣлъ да почне тази война, кой щѣше да говори за него? А така поне името му ще продължава да живѣе, като на рушителъ на една империя, която той унищожил, а не ние.“

Застанали сж единъ срещу другъ представителитѣ на два свѣта, безъ какви да е допирни точки помежду имъ, различни по произходъ, по начинъ на животъ и по цели: Адолфъ Хитлеръ и Уинстонъ Чърчилъ.

Прадѣдитѣ на Адолфъ Хитлеръ сж дребни селяни; баща му е билъ скромнъ митнически чиновникъ, който ималъ амбицията да изучи своя даровитъ синъ. Поради това той му далъ възможностъ да посещава едно по-висше училище. На 15 годишна възраст, обаче, младиятъ Хитлеръ остава крѣгътъ сиракъ. Той е принуденъ самъ да печели хлѣба си. Винаги буднотъ въ него чувство на привързаностъ къмъ родината му дава сила да отправи погледъ къмъ околния свѣтъ, върху мизерията на настоящето, не обръщайки внимание на собственитѣ си нужди. Това, което вижда, го занимава много по-силно, отколкото грижитѣ за собственото му благополучие. Навсѣгжде вижда прояви на страшенъ материализмъ; задъ блѣскави фасади съзира разложение и разрушение. Страхътъ за бъдещето на народа го завладѣва и не го напуща вече. Малкиятъ невестенъ строителенъ работникъ изведнажъ се чувствува призванъ да поведе борбата както къмъ върховетъ, така и къмъ маситѣ, за да постави на мѣстото на безогледното преследване на еготиични дребнави лични интереси великия законъ на общитѣ интереси. Тази борба не му дава покой и отначало го раздѣля отъ самия народъ, който не го разбира. Самотенъ върви той по своя пътъ. Но палищата самотностъ го кали така, която огънътъ стоманата.

И у Уинстонъ Чърчилъ сжщо се проявяваха наслѣдени качества. Той произхожда отъ едно заможно, висше аристократическо семейство.

Неговиятъ баща, лордъ Рандолфъ Чърчилъ, като по-младъ синъ на 7-я херцогъ фонъ Марлбѣроу, бѣ постъпилъ на служба въ английското гражданско управление, за да прави кариера, отговаряща на положението му. Безъ да изпитва надъ срѣдното ниво на равнищъ му по положение, той достигна до поста министъръ. Цѣлото му уважение бѣ насочено къмъ евреина Беняминъ Дизраели, дългогодишния пръвъ министъръ и довъреникъ на кралица Виктория, създателъ на модерния английски

империализмъ. Въпрѣки това, много англичани го отрекоха и окачествяваха неговитѣ користолобиви действия като неанглийски. Но лордъ Чърчилъ бѣ заслѣпенъ отъ тази еврейска гъвкавостъ и ловкостъ, съ която Дизраели умѣеше да задържа дълги години управлението въ рѣцетъ си противъ волята на народа и надъ всички парламентарни мѣнотии. Това безгранично уважение къмъ „майстора на парламентарната тактика“, както и своята бойка ораторска дарба, лордъ Рандолфъ предаде въ наследство на своя синъ Уинстонъ, но той не можа да му предаде своята добросѣтливостъ при уреждане на поситѣ задължения, както и трезвото си схващане за границитѣ на собственитѣ дарби.

Въ висшитѣ училища, вратитѣ на които сж отворени за потомцитѣ на първитѣ фамилии на страната, Уинстонъ Чърчилъ напредваше само като наслѣдникъ на херцогъ фонъ Марлбѣроу и като синъ на лордъ-министъръ; чрезъ собствени усилия и прояви той не постигна нищо. Самъ баща му не смѣше да поеме отговорността, да го настави въ управлението. За да има професия, която до известна степенъ да отговаря на положението му, младиятъ Чърчилъ трѣбваше да се реши да стане офицеръ. И наистина той бѣ допуснатъ за такъвъ само „по милостъ и като единъ отъ последнитѣ“. Но дисциплината не му понасяше и той не виждаше нѣкаква възможностъ да напредне бързо и безъ усилия. Вънъ отъ това, той не бѣ много наклоненъ да излага на опасностъ съжлочецията си животъ. Той взе продължителенъ отпускъ и, тъй като Англия по изключение не водѣше тогава нѣкаква колониална война и самъ се чувствувахе половинъ американецъ (по майка си, която бѣ североамериканка), той замина въ 1896 г. за Куба, за да види отблизо развою на инспирираното отъ САЩ въстание срещу испанското владичество. Въ следващата година го интересуватъ борбитѣ въ централна Азия, веднажъ следъ това той предприема Киченеръ въ Суданъ, въ борбата му срещу Махди, и отъ тамъ заминава за южна Африка, за да наблюдава Бурската война. Въ никой отъ тѣзи войни той не взе участие като доброволецъ-боецъ; участвуваше въ убийство, само когато му се удадѣше случай да прави това безъ нѣкаква опасностъ. Официално действуваше само като воененъ кореспондентъ. Самъ разправя, като доказателство за присъствие на духъ, какъ, попадналъ въ пленъ у буритѣ, скришомъ е изхвърлилъ куршумитѣ „думъ-думъ“, които носилъ съ себе си, и какъ е побѣгналъ отъ пленъ, нарушавайки чисто и просто честната си дума. При това той намираше „забавно“ избиането на хората. Въ своята книга разказва буквално: „Много хора бѣха избити, и вдовицитѣ на тия,

които бѣха на наша страна, трѣбваше да получат пенсия отъ имперското (т. е. индийското) правителство, а други бѣха тежко ранени и продължаваха да влчатъ своето мизерно съществуване“. Главното за него бѣ, съ своитѣ сензационни военни дописки да добие славата на храбъръ човѣкъ, на сръченъ писателъ и специалистъ по военнитѣ въпроси. Следъ това излизе въ оставка, „за да бѣде свободенъ човѣкъ, комуто никой не може да заповѣда, и когото вече не ще вдига отъ легло никакъвъ звънецъ или трѣбенъ сигналъ“, като поиска отъ консервативната партия сигурното мѣсто въ Долната камара, върху което претендираше по силата на заслугитѣ на своитѣ прадѣди. Съ това той постави кракъ на първото стъпало на оная лестница, която въ Англия води до най-високитѣ върхове.

Избухването на първата Свѣтвояна война изненада Хитлера въ Мюнхенъ. Неговото патриотическо въодушевление подтикна него, австриецъ, да се нареди, по най-краткия пѣкъ, подъ знамената, като доброволецъ. Съ особено правителствено разрешение бѣ позволено на „чужденца“, да потегли въ похода срещу Франция като простъ войникъ въ единъ баварски полкъ. Той стана единъ отъ милионитѣ неизвестни войници, които вѣрно изпълниха дълга си, безъ да сж отбелязани по нѣкакъвъ особенъ начинъ отъ историята. Само високото му отличие, желѣзниятъ кръстъ I класа, и последната му военна функция, като курьеръ на единъ полковъ щабъ, доказаватъ, че той бѣ мъжъ, комуто човѣкъ може непремѣнно да се ослани дори и въ моменти на опасностъ. Края на войната той преживѣе като раненъ въ единъ лазаретъ.

Чърчилъ не бѣ изненаданъ отъ първата Свѣтвояна война. Той благоразумно бѣ смѣнитъ своето политическо убеждение и отъ консерваторъ стана либералъ. Това го издигна до креслото на министъръ на търговията, което скоро следъ това смѣни съ това на министъръ на вътрешнитѣ работи и на край сѣ това на министъръ на морината, което отдавна бѣ целъ на копнежитѣ му. Съ това той за пръвъ пѣкъ се прояви като добъръ ученикъ на Дизраели; сега той бѣ „майсторътъ на парламентарната тактика“. Въ всички тѣзи свои постове Чърчилъ остана разбира се вѣрненъ само на едно: навсякъде той се проявяваше като отявленъ подстрекателъ на война срещу Германия. Още въ 1911 г. саботира очертаващото се разбирателство между Германия и Франция, като въ битността си първи лордъ на Адмиралтейството даде на флотата заповѣдъ да се отпрати срещу Германия. Мирътъ можа да бѣде още веднажъ спасенъ тогава само съ извънредно голѣми усилия. Въ 1914 г. той не можа да изкача решението на кабинета и на парламента. Загрянеиъ отъ това, че намиращитѣ се въ ходъ усилия за спасяването на мира биха могли да иматъ успѣхъ, на своя глава заповѣда мобилизацията на всички английски бойни морски сили и съ това направи невъзможенъ по-нататъшитѣ преговори. Той искаше войната отъ страхъ предъ „демоничната душа на германеца“. Какъво въ сжщностъ разбира подъ това, Чърчилъ обяснява по следния начинъ: „Характерътъ на

неблагоразумно прилежитъ германци, които тѣй много работятъ и тѣй дълбоко мислятъ, които тѣй ревностно се обучаватъ по военнитѣ пладове на родината си, и тѣй много мѣждуватъ, е наистина страшенъ!“ Съ своя дилетантизмъ, съ който се отнасяше къмъ всички въпроси, и въ желанието си, да отстраня своя шефъ Асквита и да седне на мѣстото му, той се опита да търси разрешението на войната на турска земя, въпрѣки съвета на своитѣ адмирали. Дарданелската акция пропадна по най-плачевенъ начинъ при голѣми загуби за англичанитѣ. Чърчилъ наново доказа майсторството си въ парламентарната тактика. Внезапно си спомня за своя скроменъ офицерски чинъ и чувствава въ себе си палещия копнежъ да се бие на фронта. Той се измѣкча отъ отговорностъ, като слага своята оставка като министъръ на морината и изчезва въ френския фронтъ. И сега той можеше да отхвърли своята вина за трагедията въ Галиполи и да я стовари въ тежестъ на своитѣ неспособни колеги-министри. Асквита бѣ сваленъ; на негово мѣсто дойде Лойдъ Джорджъ, който повѣри министерството на муниципитѣ на Чърчила, отъ благодарностъ за подкрепата му.

Войната бѣ свършена. Хитлеръ, известно време съспъ, вследствие на раираване, решава да стане политикъ за спасението на народа си. Отначало взима участие въ войскитѣ на генералъ фонъ Енгъ въ борбата му срещу болшевишката „диктатура на съветитѣ“ въ Мюнхенъ. Следъ това започна неговата дълга, упорита борба. Въ скоро време дейността му привлича вниманието на цѣлия свѣтъ.

Междувременно Чърчилъ смѣни станалото излично министерство на муниципитѣ съ министерството на войната и въздухоплаването, докато въ 1922 г. либералитѣ се бѣха до толкова изхабили, че бѣха напълно изключени отъ властта. Съ това се свърши величието на всички либерални министри. Изведнажъ Чърчилъ престава да бѣде либералъ. Той предварително се погрижва да добие име на решителенъ противникъ на болшевиизма и като такъвъ намира откритъ пѣкъ си обратно къмъ консервативната партия. На разказния грѣшникъ бива повѣрено за награда министерството на финанситѣ. Но той не знае, какъ да започне съ проблемътъ на мирновременното стопанство. Въ 1929 г. слага оставка, и въврѣчи най-старателнитѣ си усилия, не може да получи нѣкой новъ постъ.

Въ 1933 г. Хитлеръ завърши своята борба за властта въ Германия. Сега той стоеше изправенъ предъ огромни задачи. Най-спешната бѣ да създаде едно органическо, единно цѣло отъ разпокъсания въ разни групички и класи германски народъ. Сжщевременно трѣбваше да бѣждатъ намѣрени нови държавноуправни рамки, понеже старата федеративна конституция бѣ се превърнала въ единъ кукълъ-фантомъ. При това, трѣбваше да бѣде повдигнатъ уронетъ на живота на станалитѣ безимотни и безработни маси и да имъ се дадатъ изгледи за придобиване на известни права, за да могатъ по тоя начинъ да бѣждатъ наново включени въ организма на държавата. Поради бюрократически ад-

министрираните каси, работничеството бѣ възпитано въ чувството на недоволни пенсионери; за да станат пълноправни членове на националсоциалистическата държава, работниците трѣбваше да се превърнат наново въ хора съ чувство на отговорност.

Въ сѣщото време трѣбваше и селячеството да се възроди и възстанови стопански, общински да бждат освободени отъ гнетящите финансови тежести, да се отстрани стопанската зависимост на Германия отъ чужбина, да се отърси германският духовен живот отъ разлагачи влияния и да се спечелитъ наново лежащите извън германските граници германски провинции.

На пръвъ погледъ неразрешими задачи! И все пакъ тѣхното разрешение трѣбваше да бжде намѣрено, и въ по-големата си частъ то бѣ намѣрено още въ първото тримесечие отъ управлението на Хитлеръ. Съ законитѣ, целици единението на нацията и съ закона за державните намѣстничества се създадоха новитѣ конституционни рамки. Съ ново социално законодателство се създаде понятието за зачитане на труда и германското работничество биде включено наново въ редоветѣ на народната общностъ като равноправенъ членъ. Следъ изтичането още на първата година отъ националсоциалистическото управление, броятъ на безработнитѣ спадна отъ надъ 6 милиона, на 2¼ милиона! Въ следващите години това най-големо зло за германския народъ изчезна напълно и дори откри мѣсто на недостигъ отъ работни сили.

Невъзможно е да се изброятъ всички задачи, които Хитлеръ захвана и разреши въ годинитѣ следъ 1933, съ своята невѣроятна енергия за работа. Нека бждатъ изброени на юксо само нѣкои отъ тѣхъ:

Изграждането на „Reichsnährstand“ съ стабилизирани на основнитѣ положения на германското изхранване; борбата срещу глада и етуда съ обмисления до най-малки подробности планъ на „дѣлото за зимната помощ“; новото организиране на германската индустрия и търговия; учредяването на културната камара на Райха; акцията за премахване дълговетѣ на общинитѣ; създаването на едно ново чиновническо право; радикалната правосудна реформа въ всички области на гражданското и наказателно право; организирането на гер-

манския трудовъ фронтъ съ многобройнитѣ му разклонения, на първо мѣсто отдѣленето „Сила чрезъ радост“; построяната на райхсхаубана и т. п.

Редомъ съ тѣзи задачи, като особена цель бѣ изграждането на народната отбрана. Следъ отхвърляне на постоянно представянитѣ отъ него програми за миръ и предложения за разоръжаване, Хитлеръ трѣбваше да разбере, че въ по-големата си частъ чуждитѣ свѣтъ следбше съ рениви и завистливи очи неговитѣ мирни успѣхи, и че той би използвалъ първия най-благоприятенъ случай да отнеме съ сила придобивките на германския народъ. Въпрѣки това, редомъ съ изграждането на народната отбрана, съ гореща вѣра въ отредената му отъ сждбата особена мисия, Хитлеръ продължи своето голѣмо дѣло на мира. Огромни репрезентативни постройки, като новото Райхсканцлерство и Нюрнбергските постройки за ежегоднитѣ партийни събрания, великодушното модернизирани и разхубавяване на градове и села, направата на спортни стадиони и народни паркове, на театри, читалища и паметници и преди всичко огромното дѣло за нови жилища, което има за цель да създаде домъ и на най-бедни германецъ, — всичко това доказва миролюбивата воля на Хитлеръ и неговата работна сила, посветена преди всичко на дѣлото на мира и на строителството.

Съ пълно право Хитлеръ можеше да заяви въ речта си на 30 януари 1942: „Преди да влѣза въ война, азъ набелязахъ една грамадна програма на културна, стопанска и социална работа, започната и отчасти вече довършена. И навсѣгжде възникваха нови планове, нови проекти, отъ мене и моитѣ сътрудници.“

Презъ всичкитѣ тѣзи години за Чърчилъ не се чу нищо друго освенъ това, че презъ време на паниндийската конференция въ Лондонъ презъ 1930 г. той се борѣше съ страсть срещу всякакви концесии въ полза на Индия, и че, както стана по-после известно отъ повѣрителнитѣ доклади, той е билъ отъ 1933 г. въ постоянна лична връзка съ Рузвелтъ. Днесъ свѣтътъ вече знае, че тѣ двамата сж търсили поводъ за война, тъй като не сж чувствували въ себе си никаква голѣма творческа сила.

И тѣ сполучиха да запалятъ най-сетне свѣтовния пожаръ. Но славата на победителѣ не имъ бжде отказана. Историята е справедлива.

България — цѣлиятъ просторъ отъ Дунава до Егея — е частъ отъ Европа — и то не само въ географски смисълъ. Ти не е кръстопажъ и граница на континента, а неговъ съставна частъ и крепостъ. Нейниятъ народъ днесъ влиза отново въ историята на Европа, за да участвува въ племенната и духовна революция на идния вѣкъ.

Янко Яневъ

Foto: Atlantik

Тържеството по случай годишнината от присъединяването на България към Тристранния пакт. На снимката личат, от дясно към ляво: г. г. П. Драганов — български пълномощен министър в Берлин, ген. фон Масов, проф. Л. Диков, ген. Ошима — японски посланик в Берлин, епископ Паисий и др.

Година от присъединяването на България към Тройния пакт

Измина една година, откакто България се реши да участва в устройството на новия европейски ред. По този случай в Дома на германските лещи в Берлин биде устроено тържество, на което ген. фон Масов говори за историческия акт в Виена на 1. март миналата година, когато България изяви волята си да участва в изграждането на нова Европа. Той прочете поздравителна телеграма от Фюрера, с която държавният глава на Великогерманския Райх благодари на дружеството за поднесените му поздрав и изказа пожелание за плодотворна дейност. Телеграмата бѣ изпратена с бурни ръкопляскания.

Българският пълномощен м-ръ в Берлин, г. Драганов, произнесе блъскаво слово на пѣмски език, като очерта историческия акт в Виена. Нарече го уводъ към една нова епоха в историята на европейския Югоизток. Преди година България е изразила тържествено своята готовност да даде

своя приносъ към новото уреждане на Европа. Тая политика на българското правителство се сподѣля напълно от цѣлостния български народъ, който така сърдечно прие германскитѣ войници, че може да се говори за единъ истински народенъ плебисцитъ. Въ новоуредена Европа България ще заеме онова мѣсто, което тя е заслужила съ жертвотворността си предъ европейската общност. Г-нъ м-ръ Драгановъ завърши: — „Нашитѣ щастливи пожелания съпровождатъ безбройнитѣ безименни борци срещу болшевизма, а нашата вѣра е, че победата, която тѣ ще завоеуватъ, води къмъ една омилотворена и единна Европа“.

Словото на г. Драгановъ бѣ прекъсвано отъ продължителни и бурни одобрения. Следъ това говори известниятъ български ученъ проф. д-ръ Любенъ Диковъ на тема „Пътятъ на България къмъ Тройния пакт“.

Видкунъ Квислингъ

отъ Куртъ Райхъ

Още презъ лѣтото на 1940 год. англичанитѣ образуваха отъ името Квислингъ множествоно число. Тѣ го умножиха съ х, при което х е числото на тия европейски държави, които не искатъ да жертвуватъ своето съществуване и кръвта на своитѣ синове за британската война срещу Европа. По английско мнение, всѣка отъ тия страни има своя Квислингъ. Когато презъ ноември миналата година се състоя Берлинскиятъ конгресъ, Чърчил-овитѣ агитатори казваха: Квислинг-овитѣ се събиратъ въ Берлинъ. Дето и да се почувствува проявата на новата европейска общностъ, британцитѣ си служатъ съ това име.

Отъ 1. февруарий м-ръ-председател на Норвегия е Видкунъ Квислингъ, за чиято международна известностъ англичанитѣ полагаха грижи почти цѣли две години. Тѣ, обаче, не го вършеха отъ добри намѣрения; тѣ разчитаха на безкритичността на ония, които искаха да повлияятъ съ своята агитация. Защото, какво имъ бѣ направилъ Квислингъ? Когато на 9. априль 1940 год. германската войска изпревари съ нѣколко часа английското нашествие въ неговото отечество, той съзна, че една борба срещу Германия е безсмислена и ще погълне

непунджо норвежка кръвъ и, водимъ отъ това съзнание, той се опита да образува едно национално правителство, съ което искаше да възстанови неутралитета на Норвегия. Той действуваша, следователно, като норвежки патриотъ, който, докато старитѣ партийни политици се изпокриха, се реши да представлява интереситѣ на своя народъ спрямо всѣка друга сила, но който, съвсемъ логично, не пожела да се свързва повече съ Англия. Британцитѣ, по липса на други възможности за въздействие, струпаха злобата си върху неговото име и се опитаха да възбуждатъ общественото отвращение на свѣта срещу него.

Не винаги въ Лондонъ сж ругаели Квислингъ. Англия би имала основание да му бже благодарна за различни по-ранни услуги. Въ болшевишкия хаосъ на двадесетѣ години той направи нѣщо за спасяване на английскитѣ ценности. Презъ 1927 г., когато Англия и Съветска Русия прежъснаха временно отношенията си, той бива назначенъ за легационенъ секретаръ при норвежката легация въ Москва и затова ренъ съ защитата на британскитѣ интереси въ съветската държава. А въ неговата външнополитическа концепция, както я изложи презъ 1930 год. въ книгата си „Русия и ние“, се намира идеята за единъ „северно-европейски принципъ“, който той вижда застрашенъ отъ болшевизма и чието спасение очаква отъ сътрудничеството на севернитѣ народи съ Германия, Холандия и Англия. Това отговаряше напълно на мислитѣ на Адолфъ Хитлеръ, който се постара — до крайната възможна точка — да постигне разбирателство съ Англия и да я спечели за една съзнателна и отговорна политика. Само въ Лондонъ нѣмаха никакъвъ разумъ за това, заслѣпени отъ едно безгранично безумие за мощъ.

Квислингъ не бѣше, значи, изпърво противникъ на Англия. Напротивъ, той искаше, както Германия, да сътрудничи съ британцитѣ, безъ обаче да имъ бже послушенъ. По-важни отъ отношението къмъ Великобритания му бѣха жизненитѣ необходимиости на неговия собственъ народъ и съдбата на северно-европейския принципъ. Когато той, следователно, видѣ Англия да тласка отечеството му къмъ катастрофа и да предава Европа, дойде по вътрешна необходимостъ до заключението, че Чембърлейнъ и Чърчилъ бѣха разрушили основитѣ на желаното сътрудничество. Британцитѣ, обаче, които приеха малкия брой норвежки емигранти съ високи почески, намѣриха за съвсемъ осждително, че Квислингъ застава на страната на своята нация, вмѣсто да я напусте насрѣдъ пжтъ.

Англичанитѣ може да иматъ много възражения срещу Квислингъ, но тѣ не могатъ да му оспорятъ, че той устоя на своята националполитическа линия и въ съдбовния часъ остана при своя народъ.

Г. Видкунъ Квислингъ — м-ръ председател на Норвегия

Der g

Der große König

Образи на грандиозния нов германски филм „Великият крал“, който се прожектира сега в Берлин. Големият германски артист Ото Гебурт е успял да възпроизведе тук най-съществителните елементи на личността на Фридрих Велики, съвременно съвместявайки с пруската държавна идея и съвременен в своята неумолима борба за един щастлив мир между народите.

Предателъ, за каквото биха искали да го пред-
ставят, той не е, а само борецъ за истинскитѣ
норвежки интереси, който ясно вижда своята целъ.
Но и между противникитѣ му въ самата Норвегия
все ще да е разбралъ нѣкой, какво би станало днесъ
съ страната, ако англичанитѣ биха могли да про-
ведатъ тамъ своитѣ кроежи. Кой ще каже, че тѣ
нѣмаше да я пожертвуватъ на болшевизма, както
Иранъ, за да хвърлятъ Сталиновитѣ войници отъкъмъ
северъ срещу Германския Райхъ и така да запазятъ
своитѣ сили? Квислингъ навреме схвана угрозата
отъ източнитѣ степи, и той знаеше отъ дванадесет-
годишенъ личенъ опитъ, какво значи болшевизмъ.
Да предупредява и да въоръжава страната си
срещу това, той смѣтна за своя задача следъ
авръщането си въ Норвегия.

Ако тъкмо Норвегия трѣбва да даде име, съ което
може да се обрисова понятието на единъ предателъ,
би било обективно вѣрно да се избере за целта не
Квислингъ, а единъ отъ норвежкитѣ емигранти въ
Лондонъ. Начело имъ стои не нѣкой другъ, а
самъ последниятъ норвежки кралъ, зетъ на
Едуардъ VII., който бѣ дошелъ въ страната като
чужденецъ и бѣ останалъ чужденецъ презъ 35-го-
дишното му кралствуване: той не научи дори нор-
вежкия езикъ, но бѣ готовъ да жертвува страната
за английската война и после я остави на производа
на сждбата, който днесъ се поставя като кралъ
безъ армия на една плоскостъ не само съ Чърчилъ,

но и съ Сталинъ, съ властодръжеца на болшевизма,
убиеца на неговия братовчедъ — руския царъ.

Кой действува национално и кой предаде своята
страна — Хааконъ или Квислингъ? Първиятъ я
свърза съ интереситѣ на една сила, която отъ
столѣтия държи въ покорство Норвегия като една
отъ предпоставкитѣ на нейното морско владич-
ество, вториятъ искаше да ѝ открие пътя въ голѣ-
мата германска общностъ, дето за норвежкия народъ
е отредено значително бждеще. Единиятъ я гласна
въ нещастие и нужда, другиятъ започна нейното
изграждане подъ знака на здравъ националенъ
социализмъ. Първиятъ я причисли къмъ единъ
залѣзващъ свѣтъ, вториятъ — къмъ възходяща
Европа на новото време. Въ нея ще има да изпълня-
ватъ всички народи ония задачи, които имъ се
падатъ въ историческия имъ поселищенъ просторъ.
Отдѣлнитѣ простори на нашия материкъ, обаче,
нѣма да се уединяватъ повече, за да водятъ откъс-
натъ животъ, защото не подлежатъ на никакво смѣ-
нение, че новата ера на Европа открива на всѣка
отдѣлна нация, която взема активно участие въ
нея, неподозирани политически и стопански шансове.

Странитѣ, за които англичанитѣ казватъ, че се
управлявали отъ „Квислинговци“, могатъ по това
да познаятъ, че сж на правъ пътъ, именно на пътя
къмъ себе си и къмъ зараждащата се континентална
общностъ, въ която не ще бждатъ вече орудия на
единъ пространственочуждъ империализмъ, а носи-
тели на европейската отговорностъ.

ПОЛИТИЧЕСКИ прешедъ

Вартоломеевата нощъ въ Парижъ

Цѣлата свѣтловна съвѣстъ — съ изключение на
капиталистичнитѣ подстрекатели — е потресена
отъ най-голѣмото престѣпление, което познава
историята на британското варварство: бомбитъ
надъ Парижъ и смъртта на безброй невинни
френски жени и деца, и повече отъ 1000 души ранени,
които още продължаватъ да пицятъ отъ болка въ
парижскитѣ болници и да проклинатъ престѣп-
лението на най-голѣмия народоубиецъ: Гинстонъ
Чърчилъ.

Ужасенъ отъ постояннитѣ катастрофи въ Из-
точна Азия, въ Африка и въ самия Каналъ, без-
силенъ да заглуши отчаяния вѣск на английския
народъ за единъ новъ политически курсъ, Чърчилъ
мисли, че може да обедини народнитѣ маси на
острова около своето правителство чрезъ една нова

офанзива и то не срещу Германския Райхъ и него-
вата флота въ Канала, а срещу мирното население
на Парижъ, за да покаже на свѣта, че английската
авиация е силна и владѣе въздушния просторъ надъ
Европа. Масовото убийство на семейства на до-
черашния съюзникъ, подготвено и обмислено по строго
начертанъ планъ, е единствено не само по своята
безчовечностъ, но и по своята политическа подбуда.
Това избиване на жени, деца и разрушенията на
работнически жилища не е предизвикано отъ друго,
освенъ отъ стремението да се извоюватъ „бойни“
успѣхи, за да се осигури режимъ на едно правител-
ство, което отпадна е обрело страната си на
пълно разорение.

Днесъ, когато две свѣтловни сили водятъ борба за
надмощие и се сблъскватъ идеи и мирогледи, за да

се осигури единъ редъ на политическо и духовно единство, Чърчилъ не може да намъри друго средство да обезсмърти името си въ този гигантски двубой, освенъ покушението надъ безащитни хора. И сега английското правителство слѣдва старата британска традиция, изпитана полкова пжти вече въ Индия, въ Арабска Палестина, въ Египетъ и Ирландия.

Бъдещиятъ историкъ ще отбележи съ отвращение тази политика на масово изтрѣбление въ самата Европа

Лондонското радио съобща, че английскиятъ

министъръ-председателъ се прекланя предъ жертиштитъ въ Парижъ. Заедно съ цѣлия английски народъ, Чърчилъ колъничу предъ избититъ жени и деца. Английскитъ лордове сж колъничили винаги предъ жертиштитъ на британския камиши въ продължение на три вѣка по всички части на земното кълбо, където Англия е опустошавала огнищата на мирнитъ народи и е осуетявала тяхната национална свобода и независимост. Нека днесъ и сльшитъ видятъ истинския образъ на английската хуманностъ.

Насилието въ Индия

Въ 1929 год. американскиятъ сенаторъ Джонъ И. Бленъ направи въ сената на С.-А. Щ. следното предложение относно Индия, подписала, както и Великобритания, пакта Келогъ:

„...Отъ започването на похода на мистъръ Ганди, който иска да извоюва за индийския народъ национална независимостъ съ помощието на мирно участие и на пълното приложението на ненасилническитъ средства, се използватъ безгрисно и безогледно британски войски, за да превиятъ волята на народа да получи свободата си.

Даже отъ оскатрениитъ отъ британската цензура съобщения на неутрални американски кореспонденти се научаваме за избиването на миролюбиви индийци отъ британската полиция, отъ британски войници и отъ британски спомогателни войски.

Британски танкове и британски блиндирани коли сж прегазвали съ пълна умиебъ тѣлата на миролюбиви демонстранти и сж убивали, наранявали и оскативали цѣли тѣлоти отъ мъже, жени и деца.

Британски аероплани бомбардиратъ гражданското наееление на Индия, тѣхнитъ къщи, тѣхнитъ жени и деца и унищожаватъ цѣли села, заедно съ реколтата.

Британска кавалерия и други войски сж били безогледно използвани за разпресване на мирни демонстрации въ Бомбай и други градове; тѣ сж убивали или наранявали стотици мъже, жени и деца.

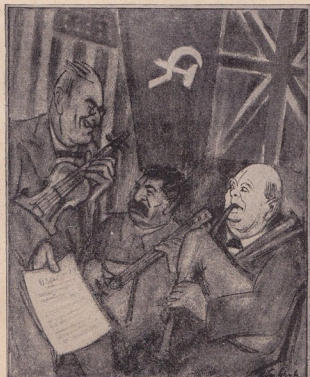
Англия е въела отново наказанието съ бой и публичното биеие съ камшикъ, наказанието, които културнитъ святъ е отдавна изоставилъ отъ епохата на варварството.

Англия отказала дѣварека помощъ на оскатенитъ и пребититъ, пострадали отъ тия отвратителни действия, а британскитъ войски сж унищожили дѣкаретвата, медицинскитъ апарати и даже и спомогателнитъ болници на индийскитъ националисти, накривявайки ерамно законитъ за човѣчностъ и тия на Международния Червенъ Кръстъ.

Затова ние предлагаме, сенатътъ на Съединенитъ Щати да осжди тия насилнически, срамни и нечовѣшки действия, каквито е направила тукъ една държава, подписала пакта Келогъ спрямо друга държава, подписала сжция пактъ.

По-нататкъ ние предлагаме: понеже Индия е подписала редовно мирния пактъ Келогъ — Брианъ, сенатътъ на Съединенитъ Щати опълномошава държавния департаментъ да се позриже за мирното привършване на борбата въ Индия, при което справедливитъ претенции на индийския народъ, който се старае да последва примѣра на нашата собствена национална независимостъ, не бива да намаляватъ“.

Този гласъ на американския сенатъ не се нуждае отъ обяснения. Свѣтовното обществено мнение разбра ясно, че англичанитъ, които сами тъй озотно се наричатъ хуманни хора, сж въ състояние само чрезъ най-крайни насилнически мѣрки да поддържатъ режима си въ Индия. Обаче скоро и на този режимъ ще се тури край — съ освобождението на единъ безсрамно измѣненъ народъ.

Рузвелтъ: „Свирете, както искате, само че по моитъ ноты!“

Пробуждане на народитѣ въ Източна Азия

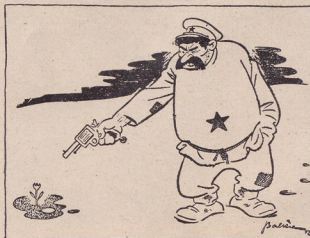
Събитията въ Азия сочатъ развитието на ония сили, които Англия спъваше отъ столѣтне насамъ. Това сж националнитѣ сили на източноазиатскитѣ народи, които, поради сждбоноси, повечето непричинени отъ тѣхъ обстоятелства, попаднаха въ политическата и стопанска зависимост на Албионъ и на съюзения съ него международенъ, отчасти еврейски финансовъ капиталъ, който бѣ опасалъ почти цѣлото земно кълбо съ своитѣ златни вериги.

Нѣма съмнение, че тия национални сили, които тѣй често сж избухвали, напримѣръ: Боксерското въстание въ Китай или безбройнитѣ въстания въ британска източна Индия — добиха необикновенъ тласкъ отъ решителното действие на Япония срещу англоамериканскитѣ експлоататори. Не напразно Япония издигна лозунга: Свобода на източноазиатскитѣ народи! Първитѣ въздействия на тази парола сж вече на лице: филипинцитѣ, които едва живѣха отъ 1899 год. насамъ подъ североамериканското настояничество, обещаха безрезервно своето сътрудничество на японцитѣ при новото уреждане на Азия и съ това се обявиха солидарни въ борбата срещу досегашнитѣ потисници. Сждото поведение показаха жителитѣ на британско Борнео, чинто султани предложиха спонтанно своитѣ услуги на пратеницитѣ на Тено, въ които тѣ виждатъ освободители отъ потисничество и робство. При борбитѣ на Малайския полуостровъ дезертираха цѣли дружини индийски войски отъ британскитѣ войскови части и преминаха къмъ японцитѣ, докато населението на Сингапуръ, макаръ въ началото безсѣйшно, поиска предаването на града на навлизащитѣ японци безъ борба. Какъ изглежда за сега въ вътрешността на Бирмания, знайтъ точно англичанитѣ, които по понятни съображения мълчатъ по тая въпросъ. Все пакъ, неотдавнашното арестуване на бирманския министъръ-председателъ вдигна булото на тая политическа тайна и показа, че и въ Бирмания е на пикъ националното движение на 15 милиона жители, докато гърмятъ оржидята на тайландско-бирманската граница.

Войната хлопа на бирманската врата на Индия. Гробовиятъ покой на тази страна е къмъ своя край. Лордъ Лилинтоу, сегашниятъ вицекараъ на Индия, напразно се опитва да запази изграденото върху британски цикове спокойствие чрезъ нови обещания на Всеиндийския конгресъ. Но, следъ като ръководството на конгреса премина отъ

старческитѣ рже на Ганди въ ржцетѣ на Пандитъ Неру, всѣки день намалява довѣрието въ английскитѣ обещания и днесъ вече на прѣсти се броятъ ония членове на Всеиндийския конгресъ, които още искатъ да подпомагатъ английската война материално и морално. Отгоре на това се крие нѣкъде, закрилянъ отъ 370 милиона индийци, националниятъ водачъ Бозе, отъ когото особено се страхуватъ англичанитѣ, защото и отъ неизвестното си мѣстонахождение той намира пжтица и срѣдства да въздействува върху индийската младежъ въ смисъла на своята освободителна програма. Днесъ не помага и старата английска практика въ Индия да се прави политически капиталъ отъ религиозната раздвоеност на оня великъ народъ, частъ отъ който има мохамеданско вѣроизповедание.

Така Англия трѣбва да съзнае за свой ужасъ, че индийското освободително движение днесъ, вследствие предизвиканата отъ нея война, е тѣй обхватно, решително и застрашително, както никога въ бурната и кървава история на тая страна. Разбира се, задачата на индийскитѣ борци за свобода не е проста, защото Англия е съумѣла да организира своя надзоръ чрезъ една рафинирана насилническа система и въ най-скритото кѣтче на тая огромна земя. При нормални условия тая система имаше успѣхъ за англичанитѣ. Повече отъ съмнително е, дали старата британска система ще може при днешнитѣ обстоятелства да понесе това изпитание. Добри познавачи на страната и народа сж на мнение, че днитѣ на Англия и въ Индия сж преброени.

Сталинъ и пролѣтъта

Какъ Германия финансира войната

отъ А. Майеръ

Държавният секретаръ въ финансовото министерство на Райха, Фриц Райнхардъ, говори по радиото на тема „Какъ финансира Германия войната“. Ораторътъ започна съ това, че главните приходи на държавата днесъ сж данъцитъ. Данъчниятъ приходъ на държавата, както се вижда отъ неотдавна обнародванитъ числа, расте. Той ще достигне за третата година отъ войната, значи презъ времето отъ 1 септемврий 1941 год. до края на августъ 1942 год., кръгло 35 милиарда марки данъци. Увеличението на прихода се дължи на грамадното покачване производителността на германското народно стопанство; освенъ това, въведени сж още допълнителни военни данъци върху общия доходъ, самоуправителнитъ тѣла, тютюна, бирата, ракията и виното. Срецу тѣзи допълнителни военни данъци сж направени нѣкои данъчни облекчения.

Други приходи на държавата сж различнитъ държавни такси, военниятъ приносъ на общинитъ, приносътъ отъ Бохемия и Моравия и заплащането на окупационнитъ разноси отъ заетитъ страни на Райха. Тѣзи приходи възлизатъ понастоящемъ кръгло на 14 милиарда марки годишно. Тъ се прибавятъ къмъ данъчнитъ приходи отъ 35 милиарда марки.

Сумата на редовнитъ приходи на Райха често пакти се смѣсва съ националния доходъ. Заключениеята, които произлизатъ отъ това, сж невѣрни, защото приносътъ отъ Бохемия и Моравия и заплащането на окупационнитъ разноси не произхождатъ отъ германския националенъ доходъ. Окупационнитъ разноси сж редовенъ приходъ на Райха, тѣ, обаче, се покриватъ съ военнитъ разходи, които представятъ разносикътъ по военнитъ окупации. Една частъ отъ тѣзи разноси се заплаща отъ окупираниитъ страни.

Разходитъ по войната презъ втората година бѣха по-големъ, отколкото презъ първата, а презъ третата година ще бждатъ по-големъ, отколкото презъ втората. Редовнитъ приходи на Райха презъ третата година ще възлизатъ кръгло на 49 милиарда марки. Общитъ разходи на Райха ще бждатъ много по-големъ. Сумата, която ще бжде потребна извънъ споменатитъ приходи, се получава въ форма на кредитни срѣдства. Тази нужда отъ кредитъ се покрива отъ Райха безъ мжнотия. Редовното плащане на лихвитъ и погасяване на държавнитъ дългове е осигурено.

Предприятията оставятъ частъ отъ текуцитъ си срѣдства на разположение на държавата. Тѣ сж образували презъ януарий таквъ кредитъ отъ 700

милиона марки и сж го оставили на разположение на държавата безъ лихва срещу данъчни облекчения следъ войната.

Презъ първата свѣтовна война само 13% отъ общитъ държавни нужди сж били покрити отъ редовнитъ приходи, а сега 50%. Значи, основата на държавнитъ финанси днесъ е значително по-здрава, отколкото презъ първата свѣтовна война. Здравината на тази основа нѣма да се измѣни ни най-малко безъ огледъ на продължителността на войната. Сегашното състояние на държавнитъ дългове, като се премѣри голѣмината и производителността на германското народно стопанство и произхождащата отъ това данъчна сила, показва още значително пространство, което може да бжде използвано за целитъ на военното финансиране. Дълговетъ на Англия възлизатъ тройно повече, отколкото тѣзи на германския Райхъ, като се пресметне на глава отъ населението. При това, положението на Англия се затруднява още повече, тъй като значителна частъ отъ нейнитъ дългове сж къмъ чужбина и тѣзи дългове растатъ постоянно. Дълговетъ на Райха, напротивъ, представляватъ изключително вътрешенъ дългъ на държавата.

Дълговетъ на Райха сж повече отъ уравниени поради подобреното стопанско състояние на германския народъ и значителния териториаленъ, народностенъ и стопански прирѣстъ на Райха. Новиятъ редъ на нѣщата на Изтокъ ще бжда занаяпредъ отъ неизмѣримо значение за германското народно стопанство и за финанситъ на Райха.

Въ пасивната страна на държавния балансъ е нанесено едно увеличение на държавнитъ дългове. Срецу така увеличеното разходно перо стоятъ върху приходната страна ценности и приходоизточници, които възлизатъ многократно повече отъ поначилитъ се държавни дългове.

Плащането на лихвитъ и погасяването на държавнитъ дългове и финансирането на голѣмитъ строителни мѣроприятия въ голинитъ и десетилѣтната следъ свършването на войната ще се извършатъ сжко така безшумно, както и финансирането на строителното дѣло отъ 1933 до 1939 год. и както се извършва финансирането на сегашната война.

Измамиха се всички онѣзи, които мислѣха или желасха да бжде финансово провалено материалното изграждане на националсоциалистическия Райхъ и провеждането на сегашната война. Колкото и дълго да продължи тази война, финансирането на германския Райхъ нѣма да бжде смутено въ никакъвъ случай.

Между насъ

Въ царството на Рузвелтъ

Дописникът на в. „Таймс“ в Вашингтонъ съобщава, че ръководителитъ на разнитъ отделе-ния при северо-американското правителство се надпреварватъ да получаватъ все по-нови военни съставки. По единъ и същъ въпросъ често се съвещаватъ или взаимно отричатъ едновременно няколко министерства. Сжцо и членоветъ на Конгреса се надпрепускатъ въ търсене на голъми печалби. Съ отвращение народътъ гледа, какъ тѣ сами си отпущатъ по няколко пенсии за смѣтка на данъкоплатцитъ. Всеки членъ на амери-канския парламентъ може днесъ, следъ пет-годишна депутатска дейность, да си купи една пенсия за няколко долара. Поради това, твърди дописникътъ, върхътъ народнитъ маси се подема силно революционно настроение срещу зако-нодателнитъ власти.

ROBOT

Фото-камера, безъ съперникъ!

Искате ли снимка хубава за споменъ
Снимайте се бърже, безъ поза!
Такава снимка, безъ мъжа, безъ потъ
Ще имате само съ намера **Роботъ!**

Пълна автоматичность, носи се въ джобо —
Удобенъ, практиченъ за всѣки човѣкъ;
Идете веднага за Фото-апаратъ
Съ оригиналната марка **Роботъ!**

ROBOT BERNING & CO. · DUSSELDORF
ГЕРМАНИЯ

Togal

Тогалъ-таблети

Отъ 25 години се препоръчва за борба противъ:

Ревматизъмъ,
Ишиасъ, Подагра,
Боджеи,
Главоболне, Нервни
заболявания,
Простуда

ТОГАЛЪ ВЪ ЦѢЛЪ СВѢТЪ

Кратки Новини

Япония и златната валута

Японският вестник се занимават в обширни статии с въпроса за златната валута и посочват едно изявление на японския стопански министър, според което златото имало значение само за търговията с такива страни, които не сж се освободили от златната валута. Въ голѣмото азиатско стопанско пространство, златото ще изгуби напредъ своята мѣродавна роля. Съобщението е отъ значение, като се има предъ видъ, че японското стопанство заема почти сжщото становище къмъ златната валута, което вече господствува и въ Европа.

Германия и чуждестранните панаири

Отлагането на германскитѣ панаири презъ тази година, което стана поради необходимостта да бждатъ използвани всички съобщителни сѣрждства за военни цели, по никой начинъ не смути германското стопанство, да бжде въ търговски сношения съ другитѣ страни. Днесъ, както и преди, германскиятъ експортъ, макаръ че поради войната претърпѣ нѣкои ограничения, запази своя размѣръ. Германия поддържа стопанското си сътрудничество съ европейскитѣ страни въ интереса на засиливането на общата европейска стопанска сила.

Спиране на златното производство въ Австралия

Днешната война доказа вече, че Тя не се води съ сребърни и златни патрони; други метали сж отъ сжществено значение за водене на войната и нейното продължаване. Сжщо и Австралия тегли последицитѣ отъ тази истина и спрѣ производството на злато. Затова, следъ изгубването на Тайландия и Майския п-овъ, Австралия започва да произвежда олово и волфрамъ, защото тѣзи метали се оказаха по-важни за войната, отколкото златото.

TROPONWERKE
TROPON
BÖHM-MÜLHEIM

Който иска да засили своитѣ мускули, може да постигне това чрезъ повишено отлагане на варовити вещества въ тѣхъ.

(изъ папката на Тропонверке, Бьолъ-Мюлхаймъ)

Културни Новини

Берлинският Филхармоници в Дания

Вилхелм Фуртвенглер даде два концерта съ берлинският филхармоници в Копенхаген. Както всички концерти на Фуртвенглер в чужбина, така и тия сж извикали бурни одобрения.

Откриване на театралното училище в Касел

Съ скромно тържество, в присъствие на оберпрезидента принц Филип фон Хесен, заместник-гаулайтера и правителствения президент, бѣ открито театралното училище в Касел, създадено в рамките на градската консерватория. Новият институт се разделява в три отѣла: покрай една драматична и една оперна школа, всички ученици трѣбва да преминат през единъ общ отѣлъ, за да усъвършенствуват образованието си.

Гьотевиият „Фауст“ на гръци

Въ гръцкия народен театър въ Атина биде езнено през мартъ т. г. първото представление на „Фауст“ въ гръцки преводъ.

Финска писателка подъ болшевишкия тероръ

Известната финска писателка Аноно Каласъ, която отъ години живѣе като съпруга на финския пълномощенъ м-ръ въ Естония, ще се върне наскоро въ Финландия. Презъ време на болшевишкото владичество тя е загубила своя синъ и своята дъщеря. Синътъ се самозастрелялъ, когато се видѣлъ застрашенъ отъ арестъ, а дъщерята била убита отъ болшевикитѣ.

Писателътъ Бруно Бремъ въ Загребъ

Бруно Бремъ е поканенъ да чете въ Загребъ свои произведения на тържеството по случай десетгодишнината на Дружеството на приятелитѣ на Германия. Следъ това писателътъ ще посети румънски и унгарски градове, дето сжщо ще чете свои произведения.

Отчетъ на Германския Шилеръ-сюзъ

Германскиятъ Шилеръ-сюзъ (седалище Ваймаръ) съобщава въ най-новата книжка на своитѣ известия за работата презъ изтеклата година. Главна задача на

сюза образува въ ваймарскитѣ тържества на германската младежъ, които презъ втората военна год. бѣха проведени отъ 12 юний до 14 юний (на петъ сѣмѣи) и отбеляза 5.000 посетители. Повечето участници бѣха школскитѣ групи на сюза и млади работници и работнички отъ всички области на Райха. За тържествата бѣха дошли и многобройни чужди младежки делегации и водачитѣ на нѣмската младежъ въ Словакия. Изнесени бѣха „Валенцайнъ“, „Мина фонъ Барихелмъ“, „Майстерзингеръ“ и „Ифигения“. Младешитѣ сж разгледали благоговѣйно паметнитѣ мѣста въ Ваймаръ и сж отнесли съ себе си незабравими прекривелици.

Германия и тропическата медицина

Благодарение на добрата подготовка и основните изследвания на германските служебни мъста, още преди Световната война здравното състояние въ германските колонии се бѣ толкова подобрило, щото този фактъ обърна внимание на всички интересувачи се отъ колониални въпроси страни на свѣта. Робертъ Кохъ допринесе твърде много за повдигане на здравното дѣло въ тропичитѣ чрезъ изследване възбудители на тамошните епидемии. Неговата наука даваше насоки на много германски лѣкари. Нека споменемъ само имената на Б. Кохтъ, Х. Олвигъ, М. Цупица, Ф. Фюлеборгъ, Г. Гимза, Х. Циманъ, Р. Руге, О. Демпфволфъ, М. Тауте, Ф. Кунъ, Е. Шойдедъ, Братя Паенъ и много други.

Салварсантъ, сътъ, неосалварсантъ, откритъ въ германски лаборатории, си извоюва почетно мѣсто въ тропичната медицина като лѣчебно сръдство противъ сифилиса. Той сѣщо бѣ лѣкарство противъ тѣжката спирохетоза; често само една инжекция стига за излѣкуването на тази страшна болестъ. За изследването на тропичните болести въ 1899 год. държавата реши да преобразува тогавашната морска болница Хамбургъ „Институтъ за корабни и тропически болести“, чиего управление пое ученикътъ на Робертъ Кохъ, Кохтъ. На института бѣ възложено между другото сѣщо и допълнителното обучение на корабните лѣкари. Съ създаването на новия хамбургски институтъ, на последния бѣ възложено и тропично-медицинското обучение на лѣкаритѣ. Войската и морината командировка постоянно лѣкари за асистиенти въ института. Новата сграда бѣ осветена презъ май 1914 г. Нейното пристроиване презъ 1935/36 год. допринесе за разширяването и съвременното ѣ обзавеждане. Въ нея бѣха излѣкувани презъ последните 40 год. повече отъ 27.000 болни.

Безъ да се взематъ предъ видъ всички тѣзи заслуги въ борбата срещу тропическите болести, на Германия бѣха отнети всички колонии подъ предлогъ, че ти не е въ състояние да ги управлява за благо на туземното население. Обаче, въ годинитѣ на най-големото германско безсиліе, следъ Версайския диктатъ, германската тропична медицина можа да покаже, какво може да постигне въ това направление германската сръжностъ и изследователски духъ. Въ годинитѣ следъ Световната война бѣ изнамѣрено лѣчебно сръдство срещу най-страшната епидемия на централна Африка, именно сънна болестъ. Съ опити върху животни постепенно се стигна до препарата, известнѣ отначало подъ името „Байеръ“ 205, а по-късно „Германинъ“.

Като проияя ни се вижда днесъ, че единъ англи-

чанинъ отъ английската колониална служба бѣ първиятъ, който бѣ спасенъ чрезъ лѣковитата сила на този препаратъ въ хамбургския тропиченъ институтъ. Въпрѣки откъсването отъ колонитѣ, германската тропична медицина успѣ да изнамѣри редъ медикаменти, които сѣ придобили днесъ свѣтовно значение, безъ чиего изнамиране една ли бихме си представили тропичната медицина. Особено при лѣкуване ранните стадии на сънна болестъ, „Германинъ“ се показа по-ефикасенъ отъ всички други изнамѣрани досега сръдства. Въ последно време сѣщо доби голѣмо значение на превантивно сръдство, тѣй като инжекция съ германското лѣчебно сръдство, поставена преди да се влѣзе въ заразената отъ сънна болестъ областъ, е въ състояние да попрѣчи на появата на инфекция отъ причинителя на болестта за дълго време.

Презъ 1920/21 год. единъ вече по-рано доставенъ отъ германската химическа индустрия препаратъ бѣ познатъ отъ Мюленсъ и Менкъ въ лѣчебното му действие противъ амебната диария. И тукъ се удаде на хамбургския тропиченъ институтъ, който винаги поддържаше традицията на германската тропична медицина, да постигне първита лѣчебни успѣхи съ това сръдство. Главната борба сега бѣ, обаче, срещу маларията, най-големиятъ бичъ между всички болести въ тропичните области и която всѣка година поглѣща голѣмъ брой смъртни жертви. Когато, въ Световната война, поради блокадата и причинената отъ нея липса на хининъ, единственото сръдство тогава противъ маларията, ударната сила на германските сили започна да отслабва, химичитѣ и лѣкаритѣ успѣха да намѣрятъ замѣстително сръдство. Отначало бѣ изнамѣренъ плазмохинина. Това сръдство се показа извѣтрено ефикасно противъ онази форма на развитіе на маларийни причинители, тѣй нареченитѣ хицонти. Въ удобна форма на употреблѣние като таблетки и прахъ, за инекции въ разтворъ, то си извоюва значително мѣсто въ цѣлия свѣтъ.

Този краткъ прегледъ ни показва, колко голѣма бѣ борбата на германската тропична медицина сѣщо и въ годинитѣ следъ войната, когато Германия бѣ изключена отъ всѣка колониалторска дейностъ. Съ тѣзи германски постижения, които запазиха живота на милиони туземни жители въ тропичните области, Германия оправда съ това искането си за активна колониалторска дейностъ повече се дѣла, отколкото се думи; германските учени показаха абсолютната си способностъ за колониална строителна дейностъ.

Д-ръ К. Веберъ

Романи

Emil Strauß: *Lebenstanz*

Verlag Albert Langen-Georg Müller, München

Това е един от най-хубавите нови нямски романи. Пълнен с мъдрост, пълн от светлината и разочарованията на живота, Емиль Штраус тук разказва за един трагичен живот, започнал с възторзи и обекти от сжбовност.

Kurt Heynicke: *Der Baum, der in den Himmel wächst*

Verlag: Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart

Най-хубавият роман на Курт Хайнике, един от съвременните германски лирици, често име е известно и в България. Романът се развива в един малък южно-германски университетски град. Един големъ боръ се връзва като че ли в небето и така той смущава цялѝа образ на града. Това хвърля в истинска тревога един млад професоръ по история на изкуството. Веселъ, пълнен с багри и светлина романъ.

Erika Mitterer: *Der Fürst der Welt*

Verlag Marion v. Schröder, Hamburg

Съ оцудяваща яснота авторката рисува тук аалъзващето слънце на Сръдните въкове, упадъка на рицарството, религиозните борби и особено инквизицията. Безумието и религиозния екстаз на „Княза на света“, на инквизиционния съдъ, смъртта на видни люде върбдъ пламъците на клада — и от друга страна, студеното и жестоко господство на католическото духовенство — всичко това тук е описано живо и потресно.

Молтке, великият пълководецъ

Нямският писател и драматургъ Екартъ фон Назо е написал един великолепенъ трудъ върху Молтке като човекъ и пълководецъ. (E. V. Naso: *Moltke*. Verlag W. Krüger, Berlin.) Тукъ е разказанъ живота на този безсмъртенъ воинъ. Личността и дългот му преминаватъ в областта на легендарното и тѣмо тукъ авторътъ показва своя даръ да прониква съ изумителна интуиция въ тайните на гения и да го завежда на поколъните като първообразъ на военна сила и характеръ.

Книгата на Екартъ фон Назо заслужава най-големъо внимание и ние си позволяваме да я препоръчаме горещо на ония наши читатели, които владеятъ нямския езикъ.

Из германските списания

Die Kunst im Deutschen Reich

Verlag Franz Eher, München

Голямъ художествено списание. Въ блестяща форма то отразява съвременното германско творчество въ живописъта и скулптурата, като определя широко мѣсто и на живописъта въ миналото. На първо мѣсто тукъ се разглеждатъ ония творби, които посятъ характера на гениалното. То дава ясна представа за силата и дълбочината на съвременното германско изкуство.

Die Kunst für alle

Verlag F. Bruckmann, München

Това известно и старо германско списание продължава да бъде единъ отъ най-хубавите органи на германската живописъ, пластика, архитектура и графика. Особено богатъ е отдѣльтъ му върху жилищното устройство и модерното архитектурно използване на строителната повърхностъ.

ИЗКУСТВО, НАУКА
ТЕАТЪРЪ

На 22. февруарий въ залата на Зингакадеми българскиятъ теноръ Нуни Наневъ изнесе съ успѣхъ една вечеръ на пѣсни и арии. Пѣвенеътъ разполага съ симпатични гъквави гласови сръдства, които се разгърчатъ въ сръдните и горни височини. При тѣхъ и въ форте пѣвенеътъ води тона правилно съ добро дълбоко дъшане.

На следния денъ въ сѣщата зала даде концертъ българскиятъ струненъ квартетъ — Вл. Аврамовъ, Ст. Магнєвъ, К. Кугийски, Ст. Сергєвъ. Едно образцово, хармонично разграничено и технически безупречно изпълнение плени слушателитъ. Осо бена похвала заслужава чистостъ.

Отличната пианистка Донка Куртева изпълни Баховата „Токата Фа-миноръ“ съ добър ударъ и ясна одухотворена обработка на темата. Особена благодарностъ заслужава пианистката, че и тя почете своитъ сънародници. Тя изнесе отъ Парашкевъ Хаджиевъ една „Българска сюита за пиано“ и друга отъ талантливия младъ компонистъ Любомиръ Пипковъ, виртуозно и увличащо. Композициитъ, както и струнитъ квартетъ, бѣха доказателство за творческиитъ сили въ българската музика.

В. Щ.

Селски танц
въ Тирол

Foto: RDV, Berlin

ТАЗИ КНИЖКА СЪДЪЖА:

	Стр.		Стр.
Теодоръ Егертъ: Предвестници на Велико-германския Райхъ	2	ПОЛИТИЧЕСКИ ПРЕГЛЕДЪ	
С. С.: Лондонъ и славянството	3	Вартоломеевата нощъ въ Парижъ	14
В. Швайцеръ: Народитѣ носии	4	Наеплнето въ Индия	15
Г. Вирзингъ: Два портрета	7	Пробуждане на народитѣ въ Източна Азия ..	16
Година отъ присъединяването на България къмъ Тройния пактъ	10	Какъ Германия финансира войната	17
Куртъ Райхъ: Виднуиъ Квислингъ	11	МЕЖДУ НАСЪ	18
		Германия и тропическата медицина	21
		Нови книги и пр.	22

Издава „Fremdsprachendienst-Verlag“ GmbH. — Berlin • Редактира комитетъ. Адресъ: Berlin, Kneesebeckstr. 28

Druck der Wetsprachendruckerei August Pries GmbH in Leipzig

Стара носия въ Щабларско